

A. Bij inbreuk op artikel 433 decies S.W., met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon ten gevolge van zijn/haar onwettige of precaire administratieve toestand of zijn/haar precaire sociale toestand door een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 S.W. bedoelde ruimte, verkocht, verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, met name ten nadele van de hierna vermelde personen:

I. De eerste.

a) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (gelijkvloers achteraan), aan |

b) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (2° verdieping achteraan), aan |

c) van 1 juni 2008 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (3° verdieping vooraan), aan |

II. De tweede.

a) van 1 juli 2007 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (1° verdieping vooraan), aan |

b) van 1 januari 2006 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (1° verdieping achteraan), aan |

c) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheid (2° verdieping vooraan), aan |

B. Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

Bij inbreuk op de artikelen 2, 5, 15, 20 §1, 20 bis en 20 ter van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19.08.1997), zoals

gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, inwerking getreden bij artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 (B.S. 30.08.2007), hierna vermelde woning in voormeld pand,

rechtstreeks of via een tussenpersoon te hebben verhuurd of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, welke niet beantwoordt aan de vereisten gesteld in artikel 5 van het decreet,

namelijk

I. de eerste en de tweede,

a) van 1 juli 2007 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (1° verdieping vooraan)

b) van 1 januari 2006 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (1° verdieping achteraan)

c) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (2° verdieping vooraan)

d) van 1 mei 2008 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (3° verdieping achteraan)

II. de eerste,

a) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (gelijkvloers achteraan)

b) van 1 oktober 2005 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (2° verdieping achteraan)

c) van 1 juni 2008 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (3° verdieping vooraan)

d) van 1 februari 2006 tot 9 oktober 2008,
woongelegenheden (gelijkvloers vooraan)

Verdachten tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 30.185 EURO lastens eerste en een bedrag van 26.430 EURO lastens eerste en tweede in solidum en tot verbeurdverklaring van het betrokken onroerend goed of de tegenwaarde overeenkomstig art. 433terdecies van het Strafwetboek,

conform de schriftelijke vorderingen van het OM neergelegd in het strafdossier.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding dd 29.9.2010 van
beklaagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te id
boek deel nr

en gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding dd. 17.8.2011
van beklagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te
dd. onder het nummer

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in haar middelen en besluiten, ontwikkeld door
meester L. Pepermans, advocaat bij de balie te Antwerpen;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door
meester F. Goemans, advocaat bij de balie te Antwerpen voor eerste
beklaagde en door meester A. Breesch, advocaat bij de balie te Antwerpen
voor tweede beklagde;

1. Procedure

1.1. De dagvaarding werd overgeschreven op de hypotheekkantoor zoals
decretaal vereist.

2. Ten gronde

2.1. N.a.v. acuut stabiliteitsgevaar, gaan de politie van en de
Vlaamse wooninspectie over tot controle op 8 oktober 2008 van een pand
gelegen aan de

2.2. Uit de vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat de metalen leggers
van het tongewelf in de kelder zwaar zijn aangetast door corrosie. Er is
onmiddellijk intortingsgevaar van de woning. Er is ook ontploffingsgevaar:
de koppelingen op de gasleidingen zijn van het type knelkoppeling met korte
schroef, wat niet is toegestaan op gasleidingen en kan leiden tot brand en ont-
ploffing. Het gebouw loopt hierdoor 27 strafpunten op en is bijgevolg onge-
schikt en onbewoonbaar.

A. De woningen verhuurd door eerste beklagde

2.3. In het pand worden Woningen 0/1, 0/2, 2/2, 3/1 enkel verhuurd door eer-
ste beklagde. Uit de vaststellingen van de wooninspectie en de politie blijkt
dat:

- woning 0/1 wordt gehuurd door

. Uit de technische

vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat de woning 54 strafpunten oploopt en onbewoonbaar is (zie stuk II.240). Er is risico op CO-vergiftiging.

- woning 0/2 wordt gehuurd door . Uit het dossier kan niet worden afgeleid of de huurder van een uitkering leeft. De huur bedraagt 265 euro per maand sinds 1 juni 2003. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat er een ernstig risico is voor CO-intoxicatie. De woning loopt 61 strafpunten op en is ongeschikt en onbewoonbaar (stuk II.239).

- woning 2/2 wordt verhuurd aan . Zij heeft geen legaal verblijf in België en geen legale inkomsten. De huurt bedraagt 265 euro per maand. Thans bedraagt de huur 295 euro. Ze is naar eigen zeggen niet ontevreden over de woning. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat er een ernstig risico is voor CO-intoxicatie. De woning loopt 72 strafpunten op en is ongeschikt en onbewoonbaar (stuk II.237).

- woning 3/1 wordt gehuurd door . Hij beschikt over een leefloon ten laste van het OCMW van Antwerpen. Hij betaalt 300 euro per maand. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat er een ernstig risico is voor CO-intoxicatie. De woning loopt 48 strafpunten op en is ongeschikt en onbewoonbaar (stuk II.237).

B. Woningen verhuurd door eerste beklaagde en onderverhuurd door tweede beklaagde

2.4. Een aantal woningen, nl. woningen 1/1, 1/2, 2/1 en 3/2 in het pand gelegen aan de . worden verhuurd door eerste beklaagde aan de . , een VZW. Deze maatschappij verhuurt de panden onder aan sociale huurders en krijgt hiervoor huursubsidies. Uit de vaststellingen van de wooninspectie en de politie blijkt dat:

- woning 1/1 wordt gehuurd door . i. Hij huurt aan 250 euro per maand vanaf 01/07/2007. Hij moet zelf slechts 95 euro per maand betalen. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat er een ernstig risico is voor CO-intoxicatie. De woning loopt 69 strafpunten op en is ongeschikt en onbewoonbaar (stuk II.239).

- woning 1/2 wordt gehuurd door . Zij leeft van een leefloon ten laste van het OCMW van . van 670 euro per maand. Ze huurt aan 250 euro per maand vanaf 01/01/2006 en heeft geen klachten over de woning. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat de woning ongeschikt en onbewoonbaar is. De woning loopt 70 strafpunten op (stuk II.238).

- woning 2/1 wordt gehuurd door [redacted] ; leeft van een werkloosheidsuitkering van 970 euro en heeft een bewindvoerder. Hij huurt aan 275 euro per maand vanaf 01/10/2005. Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat er een ernstig risico is voor CO-intoxicatie. De woning loopt 73 strafpunten op en is ongeschikt en onbewoonbaar (stuk II.237-238).

- woning 3/2 wordt gehuurd door [redacted] . Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat de woning 54 strafpunten oploopt en onbewoonbaar is (zie stuk II.236). Er is risico op CO-vergiftiging. Hij huurt de woning aan 250 euro per maand.

C. Beoordeling tenlasteleggingen

2.5. Voor het realiseren van het misdrijf van tenlastelegging B is geen algemeen opzet vereist. Onachtzaamheid is voldoende als moreel element. Het is voldoende als aan de verhuurder of de onderverhuurder een gebrek aan voorzichtigheid of aan voorzorg kan verweten worden, zonder dat vereist is dat hij wetens en willens een gebrekkige kamer of woning heeft verhuurd. Het gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid bestaat er in dat de verhuurder of de onderverhuurder van woning heeft nagelaten te controleren of de woning wel aan de woonkwaliteitsnormen voldeed en dus of zij wel verhuurd mocht worden (vergelijk met T. VANDROMME, "verhuur van krotwoningen", in commentaar strafrecht en strafprocesrecht, nrs. 56-58). Uit de technische vaststellingen van de wooninspectie blijkt overduidelijk de schuld van eerste en tweede beklagde aan de inbreuken van tenlastelegging B.

2.6. De vraag die de rechtbank nog dient te onderzoeken is of beklagden ook schuldig zijn aan tenlastelegging A. Het misdrijf van 433decies Sw. vereist vier constitutieve bestanddelen nl: (1) het misbruik, rechtstreeks of via tussenpersoon van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon, (2) de onwettige of precaire administratieve toestand of de precaire sociale toestand van betrokkene, (3) de verkoop, de verhuring of de ter beschikking stelling van een onroerend goed, een kamer of een andere in art. 479 bedoelde ruimte in omstandigheden die strijdig zijn met de menselijke waardigheid zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en (4) de bedoeling om een abnormaal profijt te realiseren (vergelijk A. DE NAUW, Inleiding tot het bijzonder strafrecht, Antwerpen, Kluwer, 2010, 256-258).

2.7. Uit de vaststellingen van de politie en de wooninspectie blijkt dat:

- dat de huurders vermeldt onder tenlastelegging A zich allen in een financieel precaire situatie bevinden. De meeste huurders leven van uitkeringen van het OCMW. Geen van hen heeft een arbeidsbetrekking. Een van hen, [redacted], verblijft illegaal in het Rijk en heeft dan ook een pre-

caire administratieve toestand. Alle slachtoffers hadden eigenlijk geen andere keuze dan een pand te huren bij beklaagden.

- dat alle woningen volgens de wooninspectie onbewoonbaar zijn. Iedere vergoeding voor verhuring van een woning die onbewoonbaar is, maakt ipso facto een abnormaal profijt uit. Dit geldt ook voor tweede beklaagde, daar zij het profijt eerst ontvangt voor het wordt doorgestort. In het voordeel van beklaagden spreekt wel dat de huurprijs voor de panden vrij laag werd gehouden in vergelijking met de huurprijzen op de reguliere markt. Hiermee zal de rechtbank later rekening houden in de strafmaat.

- dat de bewoning van de verschillende panden, gelet op het gevaar op CO-vergiftiging, elektrocutie en ontploffing, in strijd is met de menselijke waardigheid.

2.8. De rechtbank dient na te gaan of de misdrijven van de tenlasteleggingen A.II en B.I kunnen worden toegerekend aan tweede beklaagde. De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening. Wat de materiële toerekening betreft is het duidelijk dat er een intrinsiek verband is tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds, nl. de verhuur van woningen. Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft dient vastgesteld te worden dat moet aangetoond worden dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Het is duidelijk dat er in casu sprake is van zulke nalatigheid die in verband staat met de bewezen geachte feiten vermeld onder de tenlastelegging A II en B I. De VZW heeft immers nagelaten de nodige maatregelen te nemen om te controleren of de woningen die worden verhuurd voldoen aan de nodige technische vereisten van de Vlaamse wooncode en/of de verhuring van deze woningen niet strijd is met de menselijke waardigheid. De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van 2de beklaagde staat dan ook vast.

3. Straftoemeting

3.1. Op 24 april 2009 wordt overgegaan tot hercontrole van het pand. Uit de technische vaststellingen van de stad blijkt dat alle gebreken van het pand werden weggewerkt. Hieruit blijkt de goede wil van eerste beklaagde.

3.2. De feiten A en B in hoofde van eerste en tweede beklaagde vermengen zich als zijnde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat conform art. 65, lid 1 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, nl. de zwaarste.

3.3. De feiten zijn ernstig. Illegale verhuring van onbewoonbare panden betekent een ernstige inbreuk op de veiligheid van de bewoonders en op hun levenskwaliteit. Dergelijk handelen maakt een inbreuk op een fundamenteel grondrecht, nl. het recht op een menswaardig leven (zoals gewaarborgd door art. 23 grondwet). Beklaagden dienen hun taak als verhuurder en onderverhuurder ernstig te nemen: de verhuurde woningen dienen te voldoen aan de vereisten van de Vlaamse wooncode en mogen niet ter beschikking gesteld worden in omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid. Tweede beklagde had als professioneel, beter moeten toezien op de naleving van de dwingende regels inzake woonkwaliteit

3.4. De rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de persoonlijkheden van de beklagden en hun respectievelijk strafrechtelijk verleden. De hierna bepaalde straf is gepast, daar zij het best beantwoordt aan de preventieve en repressieve doeleinden van de straf. Om de reclassering van beklagden niet in het gedrang te brengen wordt een gedeelte van de straf met uitstel opgelegd.

3.5. Het Openbaar Ministerie vraagt in haar schriftelijke vordering van 2 augustus 2011 de verbeuring van het vermogensvoordeel van 30.185 euro ten laste van eerste beklagde en van het vermogensvoordeel van 26.430 euro ten laste van eerste en tweede beklagde. De verbeuring van art. 42, 3° Sw. heeft een facultatief karakter (art. 43bis Sw.). De rechtbank beveelt deze verbeuring niet, gelet op het feit dat eerste beklagde vrijwillig de toestand van zijn pand heeft in orde gebracht en gelet op het feit dat tweede beklagde de vermogensvoordelen uit tenlasteleggingen A.II en B.I heeft doorgestort aan eerste beklagde en het dus onbillijk zou zijn om dit vermogensvoordeel (de zogenaamde 'brutowinst') te verbeuren (vergelijk: Cass. 27 september 2006 (P.06.0739.F)).

3.6. Gelet op de veroordeling van eerste beklagde wegens tenlastelegging A.I en B dient conform art. 433terdecies en art. 42, 1° Sw. de verbeuring van de onroerende goederen die nog eigendom zijn van beklagde, verplicht te worden opgelegd (vergelijk met T. VANDROMME, "verhuur van krotwoningen", in commentaar strafrecht en strafprocesrecht, nrs. 78-80). Het gaat hier om de het pand gelegen te geka-
dastreerd als met een oppervlakte van
80 m. De verbeuring wordt met uitstel opgelegd.

4. De burgerlijke vordering

4.1. Woning 1/2 werd door de tweede beklagde verhuurd aan
. Tweede beklagde is schuldig aan feiten van
huisjesmelkerij. Eerste en tweede beklagde zijn schuldig aan inbreuken op

de Vlaamse wooncode. Eerste beklaagde vordert de betaalde huurgelden terug van eerste en tweede beklaagde, te vermeerderen, met verwijlrenten vanaf 9 oktober 2008 en een rechtsplegingsvergoeding van 990 euro.

4.2. De rechtbank kent 850 euro te vermeerderen met intresten vanaf 9 oktober 2008 toe. Het debat over de eventuele nietigheid van het huurcontract, de eventuele ontbinding van de overeenkomst en de eventueel verschuldigde bezettingsvergoeding dient te worden afgehandeld voor de bevoegde burgerlijke rechter.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 162bis, 185, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 en 7bis van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003 de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26.06.2000 en 30.3.2000 betreffende de invoering van de euro artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door de wetten van 24.12.1993 en 22.4.2003, het KB van 19.12.2003, de programmawet van 27.12.2004 en het KB van 31.10.2005; artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878, artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, artikelen 44 en 45 van het Strafwetboek, en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen als aangehaald in de tenlastelegging B, alsmede de artikelen 25, 38, 40, 41 bis, 42, 43, 65, 66, 433decies, 433terdecies van het strafwetboek;

Rechtdoende op tegenspraak

VEROORDEELT

eerste beklaagde
B :

voor de vermengde feiten A.1 en

tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN
en

tot een geldboete van driemaal VIJFHONDERD EUR, zijnde DUIZEND-
VIJFHONDERD EUR.

Aangezien eerste veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden heeft opgelopen;
dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken hoofdgevangenisstraf en geldboete ten laste van eerste veroordeelde, worden uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van 750 euro die effectief zal zijn en waarvoor de vervangende gevangenisstraf twee maanden zal bedragen.

tweede beklaagde

voor de vernengde feiten

A.II en B.I :

tot een geldboete van driemaal DRIEDUIZEND euro, zijnde NEGENDUIZEND EUR.

Aangezien tweede veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een geldboete van meer dan 24.000 euro heeft opgelopen;
dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikelen 8 en 18bis der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van tweede veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van 750 euro die effectief zal zijn.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan occasionele redders, elk tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wetten van 26.06.2000 en 7.2.2003, vermeerderd met 45 decimes en gebracht op 137,50 EUR per bijdrage.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde elk tot betaling van 1/2 van de kosten van het geding belopende in zijn geheel op 415,45 euro en, bij toepassing van Koninklijk Besluit van 28 december 1950, elk tot een vergoeding van 31,28 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 7/2/2003 de geldboeten van driemaal 500 EUR en de geldboete van driemaal 3.000 euro vermeerderd worden met 45 decimes, zodat die geldboeten respectievelijk driemaal 2.750 euro en driemaal 16.500 euro zullen bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete van driemaal 500 euro lastens eerste beklagde vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek op éénmaal drie maanden.

Verklaart verbeurd het pand gelegen te
, gekadastraerd als .

met een oppervlakte van 80 m.

Beveelt der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken verbeurdverklaring, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, Wijst het meergevorderde af.

Machtigt conform art. 20bis § 8 van de Vlaamse Wooncode de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen machtigt om de kosten van art. 15 § 1, 6de lid te verhalen op de eerste en de tweede beklagde. Zegt voor recht dat zij deze kosten dienen te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij:

Mevr

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond:

Veroordeelt eerste en tweede beklagde solidair om aan de burgerlijke partij te betalen, als schadevergoeding, de som van ACHTHONDERD VIJFTIG euro (850 EUR) te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 9 oktober 2008 tot op heden en vanaf heden met de gerechtelijke intresten.

Veroordeelt eerste en tweede beklagde solidair om aan de burgerlijke partij te betalen een rechtsplegingsvergoeding van 990 euro.

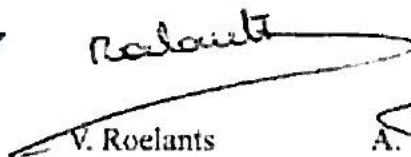
Verklaart zich voor de overige vorderingen van de burgerlijke partij onbevoegd.

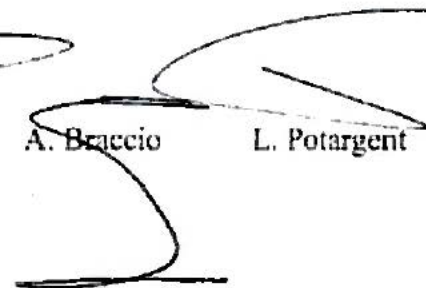
Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechters die de zaak behandeld hebben en aan de beraadslaging hebben deelgenomen en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op twintig december tweeduizend en elf in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

L. Potargent	voorzitter van de kamer, rechter,
A. Braccio	rechter,
V. Roelants	gerechtelijk stagiair, art 259 octies par 6, laatste lid Ger. Wetboek (wet 22.12.2003)
M. Vancauwen	1 substituaat-procureur des konings,
H. Weyns	griffier.

H. Weyns

V. Roelants

A. Braccio

L. Potargent